

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

R. K.

bytem ...

zastoupený advokátem Mgr. Davidem Netušilem

sídlem Politických vězňů 8, Praha 1

proti

žalovanému

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4

za účasti

O. I.

bytem

M. K.

bytem T. 2, P. 8

oba zastoupeni advokátem Mgr. Davidem Netušilem

sídlem Politických vězňů 8, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-10475-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 8. 2018, č. j. MV-10475-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra,

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 12. 2017, č. j. OAM-13035-20/DP-2017, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Davida Netušila.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 13. 12. 2017, č. j. OAM-13035-20/DP-2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 26. 6. 2015 do 25. 6. 2017.
4. Žalobce podal správnímu orgánu dne 14. 6. 2017 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné (dále jen „OSVČ“) podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
5. Správní orgán zjistil, že společně posuzovanými osobami ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou žalobcův syn M. K. a žalobcova družka O. Správní orgán uvedl, že určující částka životního minima žalobce a s ním posuzovaných osob činí 7 710 Kč, a náklady na bydlení dle nájemní smlouvy činí 9 600 Kč. Žalobce proto byl povinen jako minimální úhrnný měsíční příjem doložit částku 17 310 Kč.
6. Žalobce ke své žádosti doložil faktury. Správní orgán konstatoval, že tyto faktury byly neprůkazné, protože šlo o účetní doklady týkající se obratu z konkrétní výdělečné činnosti bez nákladů na dosažení příjmů, protože se nejednalo o doklady prokazující čistý příjem žalobce.
7. K žádosti byl též přiložen platební výměr za daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2016, a doklad z Pražské správy sociálního zabezpečení o výši zaplaceného pojistného na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za zdaňovací období roku 2016. Správní orgán na základě těchto dokladů provedl výpočet úhrnného měsíčního příjmu žalobce tak, že od základu daně v platebním výměru za rok 2016 ve výši 24 432 Kč odečetl zaplacené pojistné na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2016 ve výši 5 916 Kč a výslednou částku pak vydělil 12 měsíci. Tímto postupem správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

orgán zjistil, že úhrnný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob činil 1 543 Kč.

8. Správní orgán vyzval žalobce k předložení dalších dokladů o jeho příjmu. Žalobce předložil novou nájemní smlouvu, potvrzení o zdanitelných příjmech ze závislé činnosti, daňové přiznání a daňovou evidenci. Správní orgán k tomu uvedl, že doloženou účetní závěrku nebylo možné považovat za doklad o příjmu, protože nebyla podložena výpisem z účtu, jenž by prokázal příjem těchto finančních prostředků. Na tento nedostatek byl žalobce upozorněn ve výzvě ze dne 4. 7. 2017.
9. Žalobce se vyjádřil k podkladům řízení a předložil správnímu orgánu dodatečný platební výměr za rok 2016.
10. Správní orgán provedl opětovně výpočet úhrnného měsíčního příjmu žalobce tak, že od základu daně zjištěného podle dodatečného platebního výměru za rok 2016 ve výši 152 449 Kč odečetl zaplacené pojistné na sociální zabezpečení a na státní politiku zaměstnanosti za rok 2016 ve výši 5 916 Kč a výsledek vydělil 12 měsíci, čímž získal částku 12 221 Kč. Na základě toho správní orgán uzavřel, že žalobce doložil úhrnný měsíční příjem ve výši 12 221 Kč, tedy nižší než částka 17 310 Kč, která byla minimálním měsíčním příjmem.
11. Správní orgán proto vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. Přitom správní orgán uvedl, že žalobce nedoložil zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu.
12. Správní orgán dopady tohoto rozhodnutí neshledal nepřiměřenými ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. Uznal, že rozhodnutí bude představovat zásah do rodinného života žalobce, nicméně uvedl, že není ve veřejném zájmu, aby na území pobývali lidé, kteří nejsou schopni si zajistit ze svého příjmu pobyt na území. K soukromému životu žalobce uvedl, že samotná skutečnost, že zde pobývá od roku 2008, není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od nenaplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu.
13. Žalobce podal dne 27. 12. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž uvedl, že nebyl povinen předložit příjem ve výši 17 310 Kč, protože skutečné náklady na bydlení činily dle nájemní smlouvy 4 000 Kč. Správní orgán při výpočtu minimálního měsíčního úhrnného příjmu nesprávně použil částku normativních nákladů na bydlení ve výši 14 896 Kč. Z ověřeného podpisu na nájemní smlouvě dle žalobce vyplynulo, že smlouva nebyla uzavřena až po doručení prvostupňového rozhodnutí. Žalobce dále poukázal na to, že správní orgán v písemných výzvách uvedl, že prokazování příjmu mimořádnou účetní závěrkou nepřijme, proto je prvostupňové rozhodnutí překvapivé, neboť v něm správní orgán zaujal přesně opačné stanovisko. Žalobce shrnul, že jeho úhrnný měsíční příjem je dostatečný i bez zohlednění příjmů plynoucích z dříve doložené účetní závěrky.
14. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný uvedl, že žalobce je OSVČ, proto je jeho čistý příjem stanoven podle § 7 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“). Žalovaný upozornil, že dle § 11 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) jsou faktury účetním dokladem, nejedná se tak o doklad prokazující příjem osoby, která tento doklad za provedenou práci či dodané zboží vystavila.

15. Dle žalovaného je průkazným dokladem v případě OSVČ platební výměr nebo ověřené daňové přiznání za určité zdaňovací období. Účetní závěrka je přijatelná pouze u osob, které zahájily svou podnikatelskou činnost v průběhu roku, a nebyl jim vystaven platební výměr, protože nebylo ukončeno zdaňovací období. Žalobce svou podnikatelskou činnost zahájil dne 24. 10. 2016. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 12. 2017, žalobce byl proto povinen předložit platební výměr za rok 2016, který je jediným relevantním dokladem o jeho příjmu.
16. Žalovaný vytkl správnímu orgánu, že nezahrnul daňový bonus ve výši 13 404 Kč, uvedený v platebním výměru, do příjmu žalobce dle § 4 odst. 1 písm. zi) zákona o daních z příjmů. Správný výpočet je proto tento: daňový základ (152 449 Kč) plus daňový bonus (13 404 Kč) minus pojistné na důchodové pojištění (5 916 Kč), což se rovná 159 937 Kč ročně, tedy 13 328 Kč měsíčně.
17. Žalovaný spatřoval pochybení správního orgánu také v tom, že správní orgán z nové nájemní smlouvy vyvodil náklady na bydlení ve výši 9 600 Kč měsíčně, přitom částka 2 500 Kč za vodu byla částkou čtvrtletní, nikoli měsíční. Částka za bydlení proto měla být započítána ve výši 7 725 Kč, tj. nájemné ve výši 4 000 Kč, měsíční záloha za elektřinu ve výši 3 100 Kč a částka 625 Kč, jakožto záloha za vodu.
18. Žalovaný shrnul, že určující částka životních minim činí v případě žalobce a osob společně s ním posuzovaných 7 710 Kč. K této částce se připočtou náklady na bydlení ve výši 7 725 Kč, což dohromady tvoří celkovou částku minimálního úhrnného měsíčního příjmu ve výši 15 435 Kč. Žalobce však doložil pouze částku 13 328 Kč, tedy částku o 2 107 Kč nižší, než zákon požaduje.
19. K tvrzení žalobce, že v průběhu správního řízení doložil nájemní smlouvu o nájmu ve výši 4 000 Kč, žalovaný uvedl, že součástí správního spisu je pouze nájemní smlouva ze dne 1. 7. 2017. Tato smlouva je datována 14. 8. 2017, z čehož je patrné, že žalobce tímto dokladem disponoval před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a proto jej mohl doložit před nastoupením koncentrace řízení zahajovaného na návrh.

II.

Argumentace účastníků

20. Žalobce v žalobě vznesl celkem tři žalobní body:
 - 1) Žalobce správnímu orgánu doložil nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2017, která prokazuje žalobcovy měsíční náklady na bydlení ve výši 4 000 Kč, již v průběhu řízení v prvním stupni. Nejpozději však nájemní smlouvu doložil v rámci odvolání. Nejde o porušení zásady koncentrace řízení, protože o žádosti se rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79).
 - 2) Žalovaný nepřezkoumal závěr správního orgánu, že žalobce nedoložil k účetní závěrce výpisy z bankovního účtu. Žalobce výpisy z účtu nedoložil, protože ho správní orgán v písemné výzvě ze dne 4. 7. 2017 vyrozuměl, že v případě žalobce nepřijme doložení příjmů účetní závěrkou. Výzva a prvostupňové rozhodnutí jsou proto ve vzájemném rozporu.
 - 3) Žalovaný a ministerstvo nepřihlédlo ke zjevně nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, který spočíval v tom, že manželka žalobce a jejich společný syn měli na území ČR povolen trvalý pobyt. Žalobce zajišťuje své manželce a synovi

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

výživu a rovněž hradí zvýšené náklady na životní potřeby syna, který trpí autismem. Dle přiložené zprávy školského poradenského zařízení ze dne 11. 1. 2017 mluví žalobce, jeho manželka a syn v domácnosti česky, což vypovídá o jejich integraci do české společnosti. Setrvání žalobce na území ČR je odůvodněno péčí o syna.

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil, že dle judikatury správních soudů je to právě žalobce, který je povinen ve správním řízení doložit rozhodné skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí posoudil délku pobytu žalobce na území ČR, jeho pobytová oprávnění a rodinnou situaci.
22. Osoby zúčastněné na řízení ve svém vyjádření uvedly, že jsou držiteli povolení k trvalému pobytu a jsou hluboce integrovány na území ČR. Paní I. dodala, že musí pečovat o svého syna M. K., proto nemůže následovat žalobce zpět do státu jeho původu. Žalobce zajišťuje výživu osob zúčastněných na řízení, hradí zvýšené náklady na životní potřeby svého syna, který trpí autismem, a pečuje o syna společně s paní I.. Syn M. navštěvuje zvláštní Mateřskou školku X, jejíž školné činí 5 500 Kč měsíčně. Paní I. zdůraznila, že bez osobní přítomnosti žalobce není schopna se postarat o jejich společného syna. Žalobce a zúčastněné osoby jsou integrováni do české společnosti, protože ze zprávy školského poradenského zařízení ze dne 11. 1. 2017 vyplývá, že zpočátku doma mluvili ukrajinsky, nyní však mluví česky.
23. Na jednání konaném dne 14. 9. 2020 žalobce i žalovaný setrvali na svých argumentech z písemných podání. Žalobce dále argumentoval tím, že jeho příjem byl dostatečný, pokud by byl započten i příspěvek na péči, který jeho rodina čerpala na syna s postižením.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze nařídil jednání, protože žalobce nesouhlasil s projednáním věci bez jednání dle § 51 odst. 1 soudního řádu správního.
25. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
26. **Ad 1)** Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu.
27. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí

osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu.

28. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
29. Žalobce namítal, že správnímu orgánu doložil nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2017, prokazující žalobcovy měsíční náklady na bydlení ve výši 4 000 Kč, již v průběhu řízení v prvním stupni. Nejpozději však nájemní smlouvu doložil v rámci odvolání. Takový postup není porušením koncentrace řízení.
30. Žalobce doložil správnímu orgánu dne 3. 8. 2017 první nájemní smlouvu ze dne 1. 7. 2017. Dle čl. III smlouvy činilo nájemné 4 000 Kč měsíčně, dle čl. IV smlouvy byl žalobce povinen hradit 3 100 Kč měsíčně za elektřinu a 2 500 Kč čtvrtletně za vodu. Další nájemní smlouvu předložil žalobce v rámci doplnění odvolání dne 15. 1. 2018. Nájemné bylo v čl. IV této nové smlouvy sjednáno na 4 000 Kč měsíčně, a to včetně plateb za služby. Tato nájemní smlouva byla uzavřena dne 14. 8. 2017, na dobu neurčitou, počínající dnem 1. 7. 2017.
31. K nájemní smlouvě doložené v doplnění odvolání žalovaný nepřihlédl s odkazem na koncentraci řízení. Při soudním přezkumu je proto nutné posoudit, zda byl tento důkaz předložen v rozporu se zásadou koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu, nebo nikoli.
32. Městský soud se ztotožňuje se závěrem Nejvyššího správního soudu, jenž je vyjádřen v rozhodnutí ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48: „[...] § 82 odst. 4 správního řádu prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To vyplývá zejména z § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 uvedeného zákona *lex specialis*. [...] Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně namístě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady.“
33. Řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je ve smyslu § 42 odst. 1 a § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců řízením zahajovaným na návrh (žádost). Jde tak o řízení, ve kterém se uplatní zásada koncentrace dle § 82 odst. 4 správního řádu. Koncentrace nastala v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí dne 13. 12. 2017, a druhá nájemní smlouva byla žalobcem předložena dne 15. 1. 2018, tedy již po zkoncentrování správního řízení. Tato smlouva byla přitom uzavřena dne 14. 8. 2017, proto ji žalobce mohl správnímu orgánu předložit před vydáním prvostupňového rozhodnutí (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017, č. j. 8 Azs 152/2017-31, bod 9). Z tohoto důvodu se nejedná o výjimku z koncentrace řízení.
34. Městský soud si je vědom toho, že žalovaný je v odvolacím řízení povinen dle § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. To však neznamená, že musí přihlédnout k novému důkazu skutečnosti, která byla již prokázána

v rámci prvostupňového řízení. První nájemní smlouva byla uzavřena dne 1. 7. 2017, na dobu neurčitou a obsahovala jak výši nájemného, tak výši poplatků za služby. Tato smlouva byla podepsána žalobcem a pronajímatelem, jehož podpis byl opatřen ověřovací doložkou ke dni 26. 7. 2017. Žalovanému proto nelze vyčítat, že měl výši nájemného pro účely § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců za prokázanou a nepřikročil k provedení důkazu druhou nájemní smlouvou, která byla předložena až po koncentraci řízení.

35. Městský soud této žalobní námitce nepřisvědčil.
36. **Ad 2)** Žalobce měl za to, že žalovaný nepřezkoumal závěr správního orgánu, že žalobce nedoložil k účetní závěrce výpisy z bankovního účtu. Žalobce výpisy z účtu nedoložil, protože ho správní orgán v písemné výzvě ze dne 4. 7. 2017 vyrozuměl, že v jeho případě nepřijme doložení příjmů účetní závěrkou. Výzva a prvostupňové rozhodnutí jsou proto ve vzájemném rozporu.
37. Žalovaný se odvolací námitkou žalobce zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že účetní závěrka je přijatelná pouze u osob, které zahájily svou podnikatelskou činnost v průběhu roku, a nebyl jim vystaven platební výměr, protože dosud nebylo skončeno zdaňovací období. To však nebyl případ žalobce, který svou podnikatelskou činnost dle výpisu z živnostenského rejstříku zahájil dne 24. 10. 2016. Žalovaný proto uzavřel, že žalobce byl povinen předložit jako rozhodný doklad o jeho příjmu pouze platební výměr za rok 2016.
38. Tento závěr je plně v souladu s obsahem výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 4. 7. 2017. Na straně 4 výzvy je totiž uvedeno, že na žalobce není možné hledět jako na začínajícího podnikatele. Ze strany 2 výzvy vyplývá, že v takovém případě byl žalobce povinen prokázat úhrnný měsíční příjem pomocí originálu či ověřené kopie platebního výměru za daň z příjmů za předchozí zdaňovací období (rok 2016).
39. Správní orgán názor, který zastával ve výzvě ze dne 4. 7. 2017, v prvostupňovém rozhodnutí nezměnil, neboť na straně 4 tohoto správního rozhodnutí konstatoval, že žalobce nepovažuje za začínajícího podnikatele. Nad rámec rozhodné úvahy pak správní orgán uvedl, že i kdyby žalobce byl považován za začínajícího podnikatele, stejně by pouhé předložení účetní závěrky k prokázání příjmu nepostačovalo. Žalobce by vedle účetní závěrky musel předložit také výpis z účtu.
40. Žalovaný se odvolací námitce žalobce v napadeném rozhodnutí věnoval. Není pravda, že výzva k odstranění vad a prvostupňové rozhodnutí jsou ve vzájemném rozporu, v obou úkonech je uvedeno, že žalobce není začínajícím podnikatelem. Městský soud proto této žalobní námitce nevyhověl.
41. **Ad 3)** Podle čl. 8 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Obdobně podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
42. Podle judikatury správních soudů absence v zákoně o pobytu cizinců výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit. Na takové posouzení nelze bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České

republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat (viz např. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 12; či rozsudek ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, bod 12, a mnoho dalších). V případě, kdy povinnost posoudit přiměřenost vyplývá přímo z Úmluvy, musí cizinec sám vznášet námitky a argumenty v tomto směru, s kterými se správní orgán musí řádně vypořádat.

43. Žalobce již ve správním řízení (viz jeho podání ze dne 17. 8. 2017) tvrdil, že při posuzování jeho žádosti je nutno zohlednit skutečnosti, že jeho manželka a dítě mají na území trvalý pobyt. Zdůrazňoval autismus jeho dítěte, který vede k nutnosti navštěvovat speciální mateřskou školkou s podpůrnými opatřeními. Odkazoval také na silnou integraci jeho rodiny do české společnosti, Tyto skutečnosti doložil odpovídajícími listinami. Vzhledem k této argumentaci bylo povinností správních orgánů se s dopadem jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vypořádat.
44. Ministerstvo v prvoinstančním rozhodnutí tyto skutečnosti pouze reflektovalo, ale uvedlo, že by pobyt žalobce nebyl ve veřejném zájmu, pokud nedoložil požadovanou výši příjmů. Žalovaný se explicitně přiměřeností svého rozhodnutí nezabýval. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí potvrdil, má soud za to, že se ztotožnil i s tímto názorem ministerstva.
45. Městský soud takové vyhodnocení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce považuje za nedostatečné. Správní orgány žádné skutečné vyvážení protichůdných zájmů neučinily. Pouze konstatovaly, že žalobce nesplnil zákonné požadavky na výši příjmu. Smyslem posuzování dopadů přiměřenosti rozhodnutí do soukromého a rodinného života je však právě to, aby případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na ústavní i mezinárodní úrovni, a také do života jeho rodinných příslušníků (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 24/2017-29).
46. Posuzování přiměřenosti si lze představit jako vážení na ramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje zákonné požadavky pro kladné vyřízení jeho žádosti o pobytu a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se poté položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života negativního rozhodnutí o jeho žádosti.
47. V nyní posuzovaném případě se na misku veřejného zájmu položí objem prostředků, které žalobci chyběly do zákonem požadovaného úhrnného měsíčního příjmu (tedy okolnost, která představuje nesplnění zákonné podmínky pro vydání povolení k pobytu) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Tím je, aby osoby zde pobývající se samy postaraly o svou obživu a nebyly zátěží pro sociální systém. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny (shodně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2019, č. j. 9 A 52/2015-139).
48. V případě žalobce správní orgány na jedné straně měly zohlednit, že žalobce na území pobývá již od roku 2008. Jeho žena a dítě zde mají trvalý pobyt. Dítě je autista a vyžaduje zvláštní péči. Stará se o něj primárně manželka žalobce, což snižuje její možnosti výdělečné činnosti. Výživu rodiny zajišťuje především žalobce. Žalobce a jeho rodina jsou integrováni do české společnosti. Syn v době správního řízení navštěvoval speciální mateřskou školkou. Ze zprávy školského poradenského zařízení ze dne 11. 1. 2017, které je součástí

správního spisu vyplývá, že návštěva speciální školky dítěti velmi vyhovuje. Během krátké doby učinil velké pokroky ve všech oblastech kognitivního vývoje. Ze zprávy také vyplývá, že zpočátku doma mluvili ukrajinsky, nyní však mluví česky.

49. Oproti právě uvedenému, na druhé straně stojí skutečnost, že dle napadeného rozhodnutí žalobce měl doložit příjem ve výši 15 435 Kč měsíčně, avšak doložil pouze 13 328 Kč, což je o částku 2 107 Kč nižší.
50. Tyto podstatné okolnosti však správní orgány nezohlednily a takto postavené protichůdné zájmy nepoměřily. Jejich rozhodnutí jsou tedy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
51. Závěrem soud uvádí, že se nezabýval argumentací žalobce uplatněnou při jednání, že do výše jeho příjmu měl být započten také čerpaný příspěvek na péči o syna. Jedná se o nový žalobní bod, který byl uplatněn opožděně v rozporu s § 71 a 72 soudního řádu správního.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, neboť stejné důvody nepřezkoumatelnosti plně dopadají i na toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 soudního řádu správního).
53. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti žalovanému.
54. Náhradu nákladů řízení proto představuje žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby 4 000 Kč. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta. Konkrétně soud přiznal náhradu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání) po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Celkem je tedy žalovaný povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 16 342 Kč, včetně DPH, a to k rukám právního zástupce žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2020

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu